

[Finansministeren.]

et givet skatteår på grundlag af indkomsten i det forud for skatteåret liggende indkomstår, i reglen det foregående kalenderår. Indkomstskatten opkræves således først en rum tid efter, at indtægten er erhvervet — normalt således, at skatten betales over et tidsrum, der begynder et halvt år efter indkomstårets udløb og slutter halvandet år efter dette. De foreliggende forslag — såvel som den tidligere regerings skattelovsfor-
slag — medfører ingen ændring heri. Dette forhold har ofte givet anledning til kritik, idet det er anset for uheldigt, at skattebetalingsperioden indtræder så lang tid efter indkomstens erhvervelse.

Går vi over til et kildeskattesystem, vil skattebetalingen blive rykket frem. Efter dette system afvikles skattetilsvaret af indtægten såvidt muligt i løbet af indkomståret, således at skatten betales samtidig med indtægtens erhvervelse. Det er imidlertid et bærende princip i moderne skatte-
lovgivning, at den indkomstskat, som en person skal svare, bør udmåles efter hans samlede skatteevne, og da man ikke før indkomstårets udløb har nogen oversigt over hans samlede indtægter i indkomståret, må der også efter dette system ske en efterfølgende ligning. Den skat, der betales i indkomstårets løb, kan altså kun betragtes som en forskudsvis erlagt skat, men man tilstræber ved udformningen af reglerne for skatteudskrivningen, at forskudsskatten i så høj grad som muligt kommer til at svare til den endelige skat, således at der i mindst muligt omfang bliver tale om efterreguleringer.

Et væsentligt led i systemet er, at forskudsskatten i det omfang, hvori det lader sig gøre, opkræves som en kildekat, d. v. s. tilbageholdes ved indkomstens erhvervelse. Denne fremgangsmåde vil navnlig være anvendelig for personer, der oppebærer lønindtægt, og da lønindtægt normalt i det væsentlige er en nettoindtægt, vil beregningen af den skat, der skal indeholdes, kunne baseres på selve det lønbeløb, der udbetales. Der opnås herved bedst mulig sikkerhed for overensstemmelse mellem forskudsskatten og den endelige skat, selvom det er klart, at der — navnlig hvor den pågældende har flere indtægtskilder — vil forekomme differencer mellem de to beløb.

For selvstændige erhvervsdrivende vil forholdet stille sig anderledes. Den forskudsskat, de skal erlægge, må indbetales på sædvanlig vis af skatteyderen, og den kan ikke beregnes direkte på grundlag af den løbende indtægt, da nettoindtægten i indkomståret først lader sig udfinde efter dettes slutning. Her må man anvende et andet beregningsgrundlag, normalt indkomsten i en tidligere indkomstperiode, idet der dog må være mulighed for at fravige dette grundlag, hvis det må forventes, at indtægten i det løbende indkomstår bliver anderledes. Som det vil fremgå heraf, dækker den almindeligt anvendte betegnelse skat ved kilden ikke ganske, idet der ikke for alle grupper af skatteydere er tale om opkrævning af skatten ved kilden. Fælles for alle skatteydere er det imidlertid, at skatten såvidt muligt søges erlagt samtidig med indtægtens erhvervelse.

Når regeringen er kommet til den opfattelse, at der er grund til at overveje indførelsen af et system som det nævnte, skyldes det, at man anser den kritik, som er rettet mod det gældende system, for velbegrundet.

Ingen vil formentlig bestride, at et skattesystem som vort nugældende med det lange tidsrum mellem indkomstens indtjening og skattens betaling har uheldige sider. Ved indtægtsnedgang efter indkomstårets udløb medfører systemet, at skatten må erlægges på et tidspunkt, da man ikke længere har den indkomst, som skatten er pålignet. Dette forhold har måske ikke spillet så stor rolle i tidligere perioder, da skattens højde var mere beskeden, men forholdene har jo ændret sig på dette punkt.

Det omtalte uheldige forhold vil blive afhjulpet, hvis man går over til skat ved kilden. Systemets fordele vil vise sig, ikke blot hvor det drejer sig om mere varige indtægtsnedgange, som f. eks. ved overgang til pension, men også ved kortvarigt indtægtstab som følge af arbejdsløshed, sygdom o. lign. Efter systemet vil skattetilsvaret blive afpasset efter den løbende indtægt, og en nedgang i denne vil derfor umiddelbart medføre en nedsættelse af skatten.

Der er for mig ingen tvivl om, at de fleste mennesker med glæde vil hilse en ordening, hvorefter skatten i videst muligt omfang erlægges samtidig med indtægtens erhver-